

Книгата на Даниил — Осемдесет и първа част

Разкриване на историческия ревизионизъм в лаодикийския адвентизъм: изследване на полемиката относно „всекидневната“

Jeff Pippenger

2024-02-14

Разсъждението от причина към следствие е безполезно, ако следствието е определено неправилно, както са постъпили лаодикийските адвентни историци, които назидателно разсъждават върху обстоятелствата и личностите, свързани с Генералната конференция в Минеаполис през 1888 година. Вдъхновеният коментар определя това събитие като повторение на бунта на Корей, Датан и Авирон, който бе подбуден от присъдата, според която те бяха определени да странстват в пустинята четиридесет години, докато умрат. Същата тази присъда бе произнесена и над лаодикийския адвентизъм.

Бунтът включваше тайни обсъждания, при които бунтовниците бяха в такава крайна лаодикийска слепота, че това им пречеше да разберат, че Бог знаеше за техните планове и бунт зад затворени врати. Както Корей, Датан и Авирон се укриха в шатрите си, крояха планове си и разпространяваха бунта си против Моисей, така и древните мъже от 1888 година се криеха зад затворените врати на домовете си, за да кроят заговор против сестра Уайт, нейния син и избраните вестители. От този момент нататък сестра Уайт, Джоунс и Уагонър трябваше да бъдат атакувани.

Четири поколения на адвентизма постепенно нарастваха в своя бунт, както е илюстрирано в осма глава на Езекиил. Покоите на образите в буквалния храм и в човешкия храм бяха дълбоко пропити от нечестиви въображения, а спиритизмът се настани върху старейшините, които бяха определени да пазят народа. В периода, водещ към 1888 година, старейшините първо хвърлиха съмнение върху авторитета на Библията, а след това и върху Духа на пророчеството, и през 1884 година откритите видения престанаха. Пантеистичният спиритизъм на Келог започна да си пробива път в историята, предшестваща 1888 година, а 1888 година бележи идването на второто поколение. Адвентните историци може и да не са записали действителното историческо свидетелство за бунта, проявен на събранието, но според вдъхновението небесните Стражи „чуха всяка дума и записаха“ „думите в небесните книги“.

Бунтът, представен чрез „тайните стаи на образите“ у Езекиил, представляваше нападение срещу истинските основи. Той представляваше нападение срещу пророчицата и избраните вестители и бележеше настъпването на спиритизма. В това поколение следващото голямо нападение щеше да бъде извършено от Сатана срещу самата основа на основите на Уилям Милър.

Милър основаваше рамката на всички свои пророчески приложения върху разбирането, че двете опустошителни сили в Даниил 8:13 представляват езичеството, последвано от папството. През 1901 г. Луис Конради, водач на лаодикийския адвентизъм в Германия, отново въведе отпадналото протестантско становище, че „ежедневната“ в книгата на Даниил представлява Христовото служение в светилището.

През историческия период след събранието в Минеаполис през 1888 г. спиритизмът на водача на здравното дело се засили, отчуждението между водачите продължи, тъй като последиците от отхвърлянето на вестта на Джоунс и Уагонър продължаваха да нанасят своето поражение. В началото на новия век У. У. Прескот, лаодикийски адвентен водач, който бе получил богословски пълномощия от школите на отстъпническия протестантизъм, пое сатанинската мантия, за да насърчава възгледа на Конради за „ежедневната“, и както винаги става, „победителите пишат историята“.

Светите ангели записаха истинската история, но лаодикийският адвентизъм изработи историческа позиция в спора относно отхвърлянето на милеритското разбиране за „постоянното“, която оставя всеки от „неучените“ в лаодикийския адвентизъм да вярва, че определението за „постоянното“, което сестра Уайт определи като идващо от „ангели, които бяха изгонени от небето“, всъщност е истинско учение. През ранните години на двадесети век У. У. Прескот поведе в издаването на публикация, озаглавена The Protestant. Цялата предпоставка на това издание беше да учи, че разбирането на Милър за „постоянното“ е погрешно и че отстъпническият протестантизъм, откъдето той бе получил своите богословски пълномощия, е бил прав, като е приписал на Христос един сатанински символ. В тази история А. Г. Даниелс (президент на Генералната конференция) обедини сили с Прескот в сатанинската атака срещу истината, въпреки факта, че сестра Уайт пряко бе одобрила възгледа на Милър за „постоянното“ като правилен.

„Господ ми показа, че картата от 1843 година е била направлявана от Неговата ръка и че никоя нейна част не трябва да бъде изменяна; че числата бяха такива, каквито Той ги желаше. Че Неговата ръка беше над една грешка в някои от числата и я прикриваше, така че никой не можеше да я види, докато ръката Му не бе оттеглена.

„Тогава видях по отношение на „Ежедневната“, че думата „жертва“ е била прибавена от човешка мъдрост и не принадлежи на текста; и че Господ даде правилното разбиране за нея на онези, които възвестиха вика за часа на съда. Когато съществуваше единство, преди 1844 г., почти всички бяха единни в правилното разбиране на „Ежедневната“; но след 1844 г., в объркването, бяха възприети други възгледи и последваха тъмнина и объркване.“ Review and Herald, 1 ноември 1850 г.

По времето на нападението на Прескот и Даниелс срещу истината за „всекидневната“, Прескот и Даниелс представляваха малцинствено становище по този въпрос и съветът на сестра Уайт към двамата мъже по време на спора беше те да замълчат, макар че тя го изрази с по-дипломатични думи, като например: „в мълчание е вашата мъдрост“. Когато ги избличи за тяхното погрешно виждане, тя също подчерта, че въпросът за „всекидневната“ не бива да бъде превръщан в изпитателен въпрос. Историческите ревизионисти — а

ревизионизмът е исторически метод, за чието начало се счита орденът на йезуитите в Католическата църква — са използвали нейните изявления, че „всекидневната“ не бива да се превръща в изпитателен въпрос, за да възпрепятстват честната оценка на това учение. Те представят нейните изявления в изопачен вид, защото неизменно пропускат, че когато тя съветваше да не се разпалва въпросът за „всекидневната“, винаги уточняваше думите си с изрази като „в това време“ или „при настоящите обстоятелства“.

Като пророчица тя се стремеше да обуздае разрастващ се спор, който беше на прага да причини голямо разделение в църквата като цяло, породено от малцинство от лица, които смятаха, че понеже са водачи, имат властта да прокарат всичко, което определят като истина. И Господ, чрез нейното влияние, държеше сатанинското дело под контрол, докато тя почина. След това, през 1931 година, беше предприет нов тласък за отхвърляне на истината за „всекидневната“, и в крайна сметка той успя. Днес правилното разбиране за значението на „всекидневната“ е разбиране на малцинството в Лаодикийския адвентизъм, и при настоящите обстоятелства „всекидневната“ сега най-сигурно е изпитен въпрос.

Когато мнението на мнозинството поддържаше истинното разбиране, това не беше изпит, но когато която и да е истина бъде определена като заблуда, тогава това е изпит. Когато сборникът от ръкописи, озаглавен Manuscript Releases, беше публикуван през 1980-те години, или приблизително тогава, бе разпозната една статия, която е също тъй пряка в противопоставянето си на възгледа на Прескът и Даниелс за „ежедневната“, както и нейното одобрение на възгледа на Милър.

„На този етап от нашето опитно преживяване не бива умовете ни да бъдат отклонявани от специалната светлина, дадена [нам] да разглеждаме на важното събрание на нашата конференция. И там беше брат Даниелс, чийто ум врагът обработваше; а вашият ум и умът на старейшина Прескот бяха под въздействието на ангелите, които бяха изгонени от небето. Делото на Сатана беше да отклони умовете ви, така че да бъдат въведени йоти и титли, които Господ не ви е вдъхновил да въвеждате. Те не бяха съществени. Но това означаваше много за делото на истината. И идеите на вашите умове, ако можехте да бъдете отклонени към йоти или титли, са дело, замислено от Сатана. Да поправяте малки неща в написаните книги, предполагате, че би било извършване на велико дело. Но на мен ми е възложено: Мълчанието е красноречие.“

„Трябва да кажа: Престанете да издирвате недостатъци. Ако тази цел на дявола можеше само да бъде осъществена, тогава [ви] се струва [че] вашето дело би било смятано за най-чудесно по замисъл. Планът на врага беше да изведе на преден план всички предполагаемо неприемливи особености там, където не всички видове умове бяха в съгласие.“

„И какво тогава? Щеше да се осъществи тъкмо онова дело, което угажда на дявола. На външните щеше да бъде дадено представяне за нашата вяра, именно такава, каквото би им подходило, което би развило черти на характера, причиняващи голямо объркване, и би погълнало златните мигове, които би трябвало ревностно да се използват, за да бъде великата вест представена пред народа. Изложенията по който и да е предмет, върху

който сме работили, не биха могли всички да бъдат в съгласие и резултатът би бил да се внесат объркване в умовете на вярващи и невярващи. Тъкмо това беше нещото, което Сатана бе замислил да се случи — всичко, което би могло да бъде преувеличено като несъгласие.“

„Прочетете Езекиил, глава 28. Ето, тук е едно велико дело, в което странни духове могат да намерят място. Но Господ има дело, което трябва да бъде извършено, за да се спасят загиващи души; и местата, които Сатана, преоблечен, би могъл да заеме, внасяйки смут в нашите редици, той ще изпълни до съвършенство, и всички тези малки различия ще се разраснат и ще станат явни, prominent.“

„И ми бе показано още от самото начало, че Господ не е възложил нито на старейшина Даниелс, нито на старейшина Прескот бремето на това дело. Трябва ли да се допуснат сатанинските хитрости, трябва ли това „ежедневно“ да стане толкова велик въпрос, че да бъде въвеждано, за да смущава умовете и да възпрепятства напредъка на делото в този важен период от време? Не бива, каквото и да е то. Този предмет не бива да бъде въвеждан, защото духът, който би бил внесен, би бил възпиращ, а Луцифер следи всяко движение. Сатанинските оръдия биха започнали своето действие и в нашите редици би било внесено объркване. Нямайте призивание да издирвате разногласието в мненията, което не е изпитващ въпрос; но вашето мълчание е красноречие. Цялата тази материя ми е ясно представена. Ако дяволът би могъл да въвлече някого от нашите хора в тези въпроси, както е намислил да направи, каузата на Сатана би тържествувала. Сега делото трябва да бъде подето без отлагане и не бива да се изразява никакво [различие] в мнение.“

„Сатана би вдъхновил онези мъже, които са излезли измежду нас, да се съединят със злите ангели и да възпрепятстват нашето дело поради маловажни въпроси; и какво ли ликуване би имало в стана на врага! Сплотете се, сплотете се. Нека всяко различие бъде погребано. Нашата работа сега е да посветим цялата си физическа сила и цялата сила на мозъка и нервите си, за да отстраним тези различия и всички да бъдат в съгласие. Ако на Сатана, с неговата голяма неосветена мъдрост, би било позволено да получи и най-малката опора, [той би се възрадвал].“

„А когато видях как работите, умът ми обхвана цялото положение и последиците, ако продължите и дадете на страните, които са ни напуснали, и най-малката възможност да внесат объркване в нашите редици. Липсата ви на мъдрост би била точно това, което Сатана желае. Вашето гръмко разгласяване не беше под вдъхновението на Светия Дух. Бях наставена да ви кажа, че издирването на недостатъци в писанията на мъже, които са били водени от Бога, не е вдъхновено от Бога. И ако това е мъдростта, която старейшина Даниълс би дал на народа, в никакъв случай не му давайте официална длъжност, защото той не може да разсъждава от причина към следствие. Вашето мълчание по този въпрос е вашата мъдрост. А сега, всичко от рода на издирване на недостатъци в публикациите на мъже, които не са живи, не е делото, което Бог е дал на когото и да било от вас да върши. Защото, ако тези мъже — старейшините Даниълс и Прескот — бяха следвали дадените наставления в работата по градовете, щеше да има мнозина, твърде мнозина,

убедени в истината и обърнати, способни мъже, които [сега] са на места, където никога няма да бъдат достигнати.“

„Целият свят трябва да се разглежда като едно велико семейство. И когато имате такъв извор на познание, от който да черпите, защо сте оставили света да погива години наред, при все свидетелствата, дадени от нашия Господ Исус Христос? Истинската религия ни учи да гледаме на всеки мъж и всяка жена като на личност, на която можем да сторим добро.

„Това е било отпечатвано в продължение на много години: „Уравновесен ум“, свидетелство към старейшина Андрюс. Умът може да бъде възпитаван, за да стане сила, която да знае кога да говори и какви товари да поема и носи, защото Христос е вашият Учител. И аз много се боях за вас [когато ви видях] да превъзнасяте собствената си мъдрост и да следвате път, който би довел до различия в мненията. Господ призовава за мъдри мъже, които могат да пазят мълчание, когато е мъдро за тях да постъпят така. Ако желаете да бъдете цялостен човек, имате нужда от освещение чрез Исус Христос. Сега тъкмо е започнало едно дело и нека мъдрост да се вижда във всеки служител, във всеки председател на конференция. Но ето, имаше дело, с което вие трябваше да се заемете още преди години, където беше нужно да издигнете гласа си именно за това дело. Христос даде на целия Си народ специални наставления какво трябва да вършат и какви неща не трябва да вършат. И остава малко време за нас, за да извършим правдата на Господа. Вие можете да разберете пътя на Господа. Аз видях вашето намерение да водите нещата според собственото си замисляне, след като бяхте поставен за председател. Вие бяхте помислили, че ще извършите чудни неща, което би било дело, което Бог не бе положил във вашите ръце да вършите. А сега вашата работа не е да потискате, а да облекчавате всяка възможна нужда, ако Господ ви е приел да служите. Но вие много рано дадохте доказателства, че мъдрост и осветен съд не са били проявени от вас. Вие разгласявахте въпроси, които не биха били приети, освен ако Господ не даде светлина.“

„Бях наставена, че не биваше да се предприемат такива прибързани действия, като избирането на вас за председател на конференцията дори за още една година. Но Господ забранява занапред всякакви такива прибързани решения, докато въпросът не бъде представен пред Господа в молитва; и тъй като до вас е достигнала вестта, че делото на Господа, което лежи върху председателя, е най-тържествена отговорност, вие нямате никакво морално право да избухвате, както направихте, по въпроса за „Ежедневната“ и да предполагате, че вашето влияние ще реши въпроса. Там беше старейшина Хаскел, който е носил тежките отговорности, и там е старейшина Ъруин, както и още няколко мъже, които бих могла да спомена, и които носят тежки отговорности.

„Къде беше вашето уважение към мъжете в напреднала възраст? Каква власт бихте могли да упражнявате, без да вземете със себе си всички отговорни мъже, за да претеглят въпроса? Но нека сега изследваме въпроса. Сега трябва отново да обмислим дали това е Господният съд, пред лицето на делото, което е било пренебрегнато, да покажете своята ревност, като продължите делото още една година. Ако трябва да

продължите делото още една година с помощта, която ще се съедини с вас, трябва да настъпи промяна у вас и у старейшина Прескот. И смирете собствените си сърца пред Бога. Господ ще трябва да види у вас проява на едно различно преживяване, защото ако някога мъже са имали нужда да бъдат преобърнати отново в настоящото [време], това [са] старейшина Даниълс и старейшина Прескот.“

„Трябва да бъдат избрани седем мъже, които са мъже на мъдрост и които чрез действието на Божията благодат дават доказателство за едно повторно обръщане. Защото ако някои мъже са толкова заслепени, че не могат да разсъждават от причина към следствие, та да пренебрегнат мъжете, които са носили отговорностите на делото, и тези председатели на конференции, ако бъдат пренебрегнати мъже, които повече от две години носят делото, и да настъпи такава прибързана последица, че мъже да занемарят самото дело, държано пред тях с години — делото в градовете — и да не се отдава никакво, или съвсем малко, внимание на старите мъже за съвет, а да прогласяват на народа нещата, които сами избират да му дадат, това само по себе си свидетелства колко небезопасни са тези мъже, за да им се повери такова велико и чудно дело.“

„Христос не е мъртъв. Той никога няма да допусне Неговото дело да бъде продължавано по този странен начин. Оставете книгите на мира. Ако някаква промяна е съществено необходима, Бог ще има хармония в тази промяна, съответстваща на истината; но когато една вест е била поверена на човеци с великите отговорности, които са включени, [Бог] изисква вяност, която действа чрез любов и очиства душата. Старейшините Даниълс и Прескот и двамата се нуждаят от ново обръщане. Влязло е едно странно дело и то не е в хармония с делото, което Христос дойде в нашия свят да извърши; и всички, които са истински обърнати, ще вършат делата на Христос.“

„Всички ние трябва да вършим делото, което ще прослави Отца. Дошли сме до кризата — или да се съобразим с характера на Исус Христос именно в това подготвително време, или да не правим опит [за това]. Старейшина Даниелс, [вие не бива] да се чувствате свободен да издигате гласа си нависоко, както сте правили при подобни обстоятелства. И разберете, председателят на една конференция не е владетел. Той работи във връзка с мъдрите мъже, които заемат положението на председатели, които Бог е приел. Той няма свобода да се намесва в писанията в печатните книги, излезли изпод перото на онези, които Бог е приел. Те повече не бива да господстват, освен ако не проявяват по-малко от управляващата, господстваща власт. Кризата е дошла, защото Бог ще бъде обезчестен.“

„Как гледа Господ на необработените градове? Христос е на небето. Сега признанието трябва да бъде: „Няма царско управление. И сега е кризата на този свят. Сега Аз съм Силата да спасявам или да погубвам. Сега е времето, когато съдбата на всички е в Моите ръце. Аз дадох живота Си, за да спася света. И „Аз, ако бъда издигнат“, спасителната благодат, която ще предам, ще докаже, че всички, които желаят да бъдат оформени по божественото подобие и да бъдат едно с Мен, ще работят, както Аз работя, с Моята сила на изкупителна благодат.“ Който желае, нека се хване заедно с братята си да върши делото, което им е дадено да вършат, когато заемат отговорни места под

съвета, който Господ дава, и нека с най-искрено усърдие се стреми да работи в пълна хармония с Онзи, Който така възлюби света, че даде живота Си като пълна жертва за спасението на света. Говоря на нашите служители, че когато навлизат в делото в нашите градове, нека спокойно свещено благоговение съпътства служенето на Словото. Не можем да направим нужното впечатление върху умовете на хората, ако ние...”

„Преписвам от моя Дневник. Истината, както е в Исус — говорете я, молете се за нея, вярвайте на всяка дума в нейната простота. Какво бихте спечелили, ако грешките бъдат представени пред хората, които са отстъпили от вярата и са послушали прелъстителни духове, хора, които неотдавна бяха с нас във вярата? Ще застанете ли на страната на дявола? Насочете вниманието си към необработените полета. Пред нас стои дело за целия свят. Бяха ми дадени представяния относно Джон Келог.”

„Една твърде привлекателна личност олицетворяваше идеите на правдоподобните доводи, които представяше — възгледи, различни от истинската библийска истина. А онези, които гладуваха и жадуваха за нещо ново, прокарваха идеи [толкова правдоподобни], че старейшина Прескот се намираше в голяма опасност. Старейшина Даниълс беше в голяма опасност [да] се оплете в заблуда, че ако тези възгледи можеха да бъдат изговорени навсякъде, това би било като един нов свят.”

„Да, би станало така, но докато умовете им бяха тъй погълнати, ми бе показано, че брат Даниълс и брат Прескот впитиха в своята опитност възгледи с духовен[спиритистичен] вид и привличаха нашия народ към красиви чувства, които биха измамили, ако е възможно, и самите избрани. Трябва с перото си да отбележа [факта], че тези братя щяха да видят недостатъци в своите измамливи идеи, които биха поставили истината в несигурност; и [въпреки това] те [щяха] да се изтъкват като [че ли имат] голямо духовно разпознаване. Сега трябва да им кажа [че] когато ми бе показан този въпрос, когато старейшина Даниълс издигаше гласа си като тръба, застъпвайки своите идеи за „Всекидневната“, бяха ми представени последиците след това. Нашият народ ставаше объркан. Видях резултата и тогава ми бяха дадени предупреждения, че ако старейшина Даниълс, без оглед на изхода, позволяваше да бъде така впечатлен и допуснеше да повярва, че е под Божие вдъхновение, скептицизъм щеше да бъде посят навред сред нашите редици и ние щяхме да бъдем там, където Сатана би пренесъл своите вести. Установено неверие и скептицизъм щяха да бъдат посяти в човешките умове, и странни жетви на зло щяха да заемат мястото на истината.“ Manuscript Releases, volume 20, 17–22.

Историята на второто поколение разкрива ескалация на бунта. Спиритизмът, представен чрез Езекииловите покои на образите, илюстрира, че „Брат Даниелс и брат Прескот впитиха в своята опитност възгледи със спиритистичен вид и привличаха нашия народ към красиви чувства, които биха измамили, ако е възможно, самите избрани.“ Спиритизмът, свързан с погрешното разбиране за „ежедневната“, е символът на онова, което, ако е възможно, би измавило самите избрани. Тя свързва заедно спиритизма на пантеизма, който се пропагандираше от Келог, с настойчивото усилие на Прескот и Даниелс да определят „ежедневната“ като Христовото служение в светилището.

Тя им съобщава да оставят книгите на мира, като с това се обръща към подтика на Прескот и Даниълс да пренапишат книгата на Урия Смит, Daniel and the Revelation, за да премахнат неговото учение, което отъждествяваше „ежедневната“ така, както и Милър я отъждествяваше. Историческите ревизионисти на Лаодикия, които Исая определя като „учените“, са извършили чудно дело върху неучените в адвентизма, защото са представили погрешно свидетелството на историята, за да подведат онези със сърбящи уши и повърхностни навици на изследване да мислят, че темата за „ежедневната“ е маловажна и че Милър е бил в заблуда по този въпрос. Това дело на ревизия е част от боклука, който Милър е бил показан, че трябва да бъде изметен от човека с четката за прах, във времето, когато проявлението на Божиата сила в Среднощния вик се повтаря.

Ще продължим нашето разглеждане на второто поколение на лаодикийския адвентизъм в следващата статия.

Посланието „Вървете напред“ все още трябва да се чува и да се зачита. Различните обстоятелства, които настъпват в нашия свят, изискват труд, който ще отговори на тези особени развиятия. Господ има нужда от мъже, които са духовно проникателни и яснозрящи, мъже, върху които действа Светият Дух, които наистина приемат прясна манна от небето. В умовете на такива Божието Слово проблясва със светлина, разкривайки им повече от всякога сигурния път. Светият Дух действа върху ума и сърцето. Настъпило е времето, когато чрез Божиите вестители свитъкът се разгъва пред света. Наставниците в нашите училища никога не бива да бъдат ограничавани чрез това да им се казва, че трябва да преподават само онова, което е било преподавано досега. Долу тези ограничения. Има Бог, Който дава вестта, която Неговият народ трябва да изговаря. Нека никой служител да не се чувства обвързан или измерван по човешка мярка. Евангелието трябва да се изпълнява в съгласие с вестите, които Бог изпраща. Това, което Бог дава на Своите служители да изговарят днес, може би не е било настояща истина преди двадесет години, но то е Божиата вест за това време.“ The 1888 Materials, 133.